

Brăduleț, brăduț drăguț
de Alexandru Toma

Brăduleț, brăduț drăguț,

Ninge peste tine,
Haide, hai în casa mea,
Unde-i cald și bine!

Pom de Anul Nou te fac.
O... ce bucurie!
Cu beteală am să te îmbrac
Și steluțe o mie.

Despre Crăciun se spune că era un om rău. El avea o nevastă și trei fete. Acestea toate aveau frică de stăpânul casei. Dacă lui nu-i plăcea ceva, ori ele nu-i făceau pe plac, se mânia tare și le chinuia în tot felul. Sărmanele femei, erau toate stâlcite și betegite.

Tocmai pe când Feciora Maria își făcea apariția, împreună cu Iosif, îngreunată de nașterea ce se apropia tot mai mult, douăsprezece care cu grâu plecaseră la moară,

iar femeile din gospodăria lui Crăciun nu-și mai vedeau capul de treburi, să pregătească ca totul să fie bine la întoarcerea acestuia.

- Lasă-mă, femeie bună, să mîn la dumneata, că-s ostenită de drum și curînd va sosi ceasul să nasc.

- Bucuroasă te-aș lăsa, îi răspunse Crăciunea, dar am un bărbat rău și amarnic. Uită-te la fetele mele. Una-i șchioapă, alta-i oarbă și a treia-i oloagă. Da' eu, crezi că o duc mai bine? Uită-te ce am pe trup și pe mâini.

Se uită Maica Domnului la ea și mare-i fu mila când vazu că era tare zdrobită și vînată.

- Lasă-mă măcar în ocol să mă ascund, că nu mă mai țin picioarele, se rugă Fecioara.

Și Crăciunea, femeie miloasă, o primi și-i făcu loc în staul, lângă ieslea vitelor, acolo unde credea ea că bărbatul său n-are s-o vadă.

Pe vremea aceea nu erau stele, numai Luna umbla pe cer. Iar oamenii lucrau la lumina Lunii, ca acum la Soare.

După momentul Nașterii, pe bolta luminată doar de astrul selenar s-a arătat, pentru prima dată, ca să vestească lumii venirea lui Iisus, Luceafărul de seară. Cel care lumina atât de tare casa și gospodăria lui Crăciun așa încât acesta se gândi înfuriat: „Oare ce-au făcut nebunele acelea de mi-au aprins casa?”

Drept mulțumire pentru găzduire și ajutor, fecioara le răsplăti pe femeile greu încercate prin tămăduirea fetelor - cea ciuntă, cea oarbă și cea șchioapă.

La momentul venirii acasă a lui Crăciun, aceste trei minuni erau deja înfăptuite. Dar, dându-se de gol, Crăciuneasa deconspiră bărbatului său secretul din staul. Mai precis, faptul că acolo ea adăpostise niște drumeți străini. Mânios din fire și răzbunător, Crăciun îi taie cu toporul mâinile femeii. Doar că, o altă minune se săvârșește în curând: cu o suflare a Fecioarei, trupul femeii este reîntregit și tămăduit.

Crăciun fu atât de mișcat de aceste minuni încât inima lui se înmuie pe loc și, căzând în genunchi, îi ceru iertare soției pentru tot răul ce i-l făcuse. Apoi, ducându-se în staul, i se închină Fecioarei Maria și lui Iisus Hristos, recunoscându-l în el pe Dumnezeu.

Și pentru că în casa lui s-au petrecut toate aceste și pentru că el a fost cel dintâi om care a crezut în Hristos, ziua în care s-a născut Iisus se numește, de atunci, Ziua de Crăciun.”
(Marcel Olinescu, „Mitologie românească”)

Momentul pocăinței lui Crăciun a fost, de fapt, momentul în care acesta s-a transformat radical și iremediabil. Dintr-un om rău și răzbunător, acesta a devenit unul, blând și bun. Și darnic, împărțind, de atunci încoace, și de acum multă vreme în viitor, până în veacul vecilor, daruri oamenilor în general și copiilor în special. A devenit... Moș Crăciun!

